

PAPETU

—L'autor de l'obra qu'hem tingut el gust de representar no pot sortir per trovar-se greument malat a la presó de l'Havana

Gran èxit de totes les noves atraccions

Elegantíssim café amb variat y esmerat servei, especialitat en horxata valenciana.

Skating-Ring : Esplèndit bar : Teatre Cine

SATURNO PARQUE

Els Urals, Montanyes russes y Watter-Chutte.—Plataforma de la rissa.—Tobogan amb ascensor de 3 canals.—Laberinto amb escala diabòlica.—Carroussel parisién.—Trapeçis.—Sport-Walk.—Aéreo Sport.—Ferrocarril miniatura.—Tirs de colom, automàtics y original Pim-Pam-Pum.—Tots els dies tarda y nit, concert a l'hermós recinte per la música del Regiment d'Alcàntara.

Entrada de passeig, 0,10 ptes. — Desde les 3 tarde y desde les 9 nit

LA RABASSADA

MUSIC - HALL

Cada dia, SELECTA FUNCIO de 10 a 12 de la nit, per distingides artistes.

HOTEL RESTAURANT

Obert dia y nit.—Habitacions reservades.—Cuina de primer ordre.—Servei a la carta y coberts desde 5 ptes.—Teléfon nº 7,645.

CONCERTS

En el saló menjador del Restaurant, de 1 a 3 tarde y de 6 a 7 de la nit (Five o'clock tea) per una orquestra de professors dirigits pel Mestre Pérez Cabrero.

ATRACCIONS AMERICANES

Scenic Railway, Water Chute, Bowling Alloys, Cake-Walk, Casa Encantada, Palau de Crestall, Palau de la Rialla, Passeigs, etc.

Tramvia directe desde la Plassa de Catalunya a LA RABASSADA.

TEATRE ARNAU :: MUSIC - HALL

Tarde a les 6 y nit a les 9 y mitja

Seccions extraordinaries

GRANDIOSOS DEBUTS

GRAN EDEN CONCERT

== MUSICH - HALL PARISIEN ==

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia y nit

Tots els dies a les 10 nit. — Exit verdaderament extraordinari de

LA 2ème REVUE DE L'ALCAZAR

completament diferent de la 1.ª—110 trajos nous—7 decoracions noves
50 belles artistes espanyoles y estrangeres

GRAN CASINO NICE

Tigre, 27, (Antigua Paloma)

Esplèndit saló el mes gran y ventilat

Grans balls tots els dies tarde y nit essent de moda els diumenges, dimars, dijous y dissapte nit.

El servei a carrech de simpàtiques camareres.

LA BUENA SOMBRA Ginjol, 3

MUSIC - HALL DE MODA

Tots els dies tarde y nit esplèndit Concert y Sarsueletes de gènere alegre per artistes maques y de gran valia.

L'èxit més gran conegut en la present temporada es el de la eminent

NITA-JO

que cada nit surt el públic amb les mans trencades d'aplaudir en aquesta celebritat.

En aquest local se reuneix cada dia tot lo bo y millor de Barcelona

ENTRADA LLIURE : : BUTAQUES DE FRANC

Gran Teatre del Bosque

Espectacle Varié

El millor en lo seu genre, que s'ha vist a Barcelona.—Hi treballen un floret de parisenges espirituals, amables, artistes de gran valer

La Preciosilla

Farfalla

Zohana

Arretina

Aviat la FORNARINA y la orquestra de senyorettes de l'Olympia de París.

Restaurant a la carta : : Un foyer may vist.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Pelayo, 34
Hores de 5 a 8

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

ESPANYA, trimestre	Ptes. 2
ESTRANGER	3

Page anticipat

Deis treballs publicats en son responsables els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

Fumadores

ER Sant Pere foren detingudes pels agents a les ordres del brau inspector senyor Bravo, dues dones per anar fumant en un tranvia.

Hi ha qui diu que fumaven puro y que no feien més que

posarli saliva y donarli voltes y tréurel y ficarlo, però tothom sab que hi ha coses que pera fumarse les hi tenen de fer moltes coses, xuclant desesperadament a fi de posarles a tó. Fumar puro no es cap delictes y fumar cigarretes resulta «chic», encare que a Barcelona no tinguin les dones encare aquest vici deliciós. La boca de dona no's feu pera estar tancada y cada día l'obre més.

Avans callaven les dones, però are criden y volen drets polítics y ésser iguals que'ls homes. Arreu del mon la dona parla defensant el seu ideal, lo qual fa que are'l pervenir de la dona estigui en la boca. ¿Perqué doncs, aqueixes boques femenines ont les dones tenen tòt al seu pervindre no han de poder aguantar una cigarreta?

El senyor governador deu autorisar el que'ls llavis de les dones tinguin aquest nou gust. Consideri, que moltes fins s'empassen el fum y que hi ha dona qu'es capàs de fumar-se a mitja humanitat.

Un bon oferiment

El nostre estimat confrare *El Diluvio* publica un anunci, qu'es com segueix:

«Sra. religiosa, modesta y con renta casaria con señor con buen capital, però defectuoso, es promesa, inútil sin defecto físico. Escribir Lis-Correo, tarjeta postal 858,762.»

Se suposa que si aquest matrimoni s'arribés a fer, marit y muller viurien com a germans. D'altre manera no s'entén l'imposició del defecte físic. Es un matrimoni pe'l que nos altres no serviríem.

—Ja era hora de qu'es fes un concurs en que les senyores montessin.

Vers els sots plàcits

(Acabament)

A baixada se pot fer de mil maneres, però cap còmoda; així, el sot es practicable a reculons, penjantse de les branques d'una ginestera o un aridolta, o desafiant el perill amb el pit descobert y el cap a punt de trencarse.

El meu company y jo, que ja'n som mestres en això de despenjarnos, seguim el sistema ecléctic y deixant al darrera nostre una maror en la brolla, que la fa semblar verda mar agitada y espantant al devant dos conillets, que per burlarse de les faules bebien y's rentaven la cara al regarot, posem els peus al fons de la clotada. Ens mirem. El company, diu:

—Tira avall.

—Sí; es humit.

—Encara no ha entrat el sol.

—Cuánta rosadal

Aquesta curta conversa se produeix en l'espai de set o vuit minuts. Arrivem a la confluència amb un altre regarot, fa com una plassetta; no's veu el cel; un gran atapament de verns, faigs y aubes ens el quiten; per terra creix ufanosa una mena d'herba japonesa que té les fulles com pels rígits y a sostres; per dintre es tota aigua. No hi ha flors; les vincapervinques son tanca-des; sols dos o tres campanetes, d'un color ni morat ni blanc, trenquen la verdor tendre y aigualida. El company diu:

—Tira avall.

—Sí; es humit.

—Miral

—Què?

El company llensà un roc; d'una mata salta una cosa rodona y erissada que bota com una pilota. El company diu:

—Un gat mesquer.

El sot s'aixampla gradualment, els esbarzers s'allunyen, pels marges creixen marguerides; entrem en un gran clar voltat de sàlzers; per terra creixen les falgueres, altes, grasses. El company treu un ganivet y en talla, en talla... fins que'n té fets dos jassos, un per cada un. Després treu la botella, bebem y sense dirne res s'ajeu, m'ajec, y miro unes mosques verdes y daurades qui s'entretenen brodant circumferències en l'aire.

Elogi de les falgueres bosquetanes

Pera el cassador, el bosquetaire y el llenyador, la falguera de fulles retallades es el component d'un matalàs, d'un tou y flairós matalàs que fa que sota un arbre hi trovi totes les ventatjes y cap dels inconvenients de l'al-coba de cada dia. Pera el vilatà la falguera penjada al sostre es el deslliurador del moscam que ve del femer vehí o del escorxador de la vora; pera els bous qui pacient y convensudament arrosseguen la carreta es ombrella y paratàbecs; per una clapissa voltada de faigs o aubes, la millor catifa; pera nosaltres els fills de ciutat qui vivim en un piset amb mobles enllustrats y amb testos de porcelana, un gran exemple.

Tots nosaltres (els qu'escribim y llegiu PAPITU, vivim en pisos amb mobles lluent y trastos del Faians) tenim una germana, una mare, una tia, adhuc una criada

qui, amb molta cura, crien dintre els receptacles de faiansa herbes decoratives; son xamarocs, pinetons, fulles com paperines o com desmais, y sobre tot y més que tot falgueres.

Si ets a casa, lector, mirat la falguereta del saló, del menjador o la del penjarrobes. Tenen un vert de poma; les fulles son clares, els troncs negres y blincadissos y totes elles un aire malaltís. No es pas que vagin mal peixides: per elles la millor terra de castanyer, per elles el marro de café, l'aigua abundanta y fins el treurelshi la pols amb un plomero. Un dia, emperò, ve un disgust o una alegria—tot distreu—li falten l'aigua o el plomero, y la falguera mort. Pots sommiar lector, amb un jas de falgueres ciutadanes? A més, no fan olor.

En cambi, mirat aquesta mar que'n tinc al devant meu, entre les quals s'hi amagaría un exèrcit, que naixen a primavera y s'engreixen a l'istiu y moren a la tardor, tornantse primer d'or y després fems per dar ufana a les del any vinent.

Elogi final. Allà ont hi ha falgueres corre l'aigua.

Oh! font eterna, voltada de falgueres y ornada d'es-pia-dimonis y mosques verdes.

El company diu:

—Anem a can Llompart; menjarem cireres, son dures com rocs.

—No, entornemsen. Es tart.

Comensem a fer camí per un altre banda. Hi han trossets plantats de blat, de vinya, d'aufals. A la vora d'un caminet floreixen opulentment unes mates d'azalees o malves reials, com vulguin. M'entretinc fentne un pom; el company, diu:

—Per pararse aquí valia més anar a can Llompart.

Seguim amunt, torna a veures el bosc cremat, després arrivem a la carena y salutem el mar, passa un vapor, entrem a la casa de conreu, els anglesos continuen llensantse la pilota, els gossos jeuen, bevem novament la lletosa barreja d'aigua y anís. Sortim y com picats de bojeria ens deixem anar rostos avall, botant com llebres, per sobre romanís y farigoles, estepes y fanals.

En dos minuts som a la riera, ens treiem la sorra de les espartenyas y entrem a casa.

Havent dinat, molta gent y molt silenci al carrer. La quitxalla es a doctrina, els homes juguen al cau o al solo, les dones fan la bescambrilla. Sec en una cadira amb el respallles arrambat a la paret; tinc un diari tirat a terra a la dreta, un a l'esquerra y un al devant. El sol fa brillar la soca de la figuera, qu'es pintada de blanc; passen aurenets a ran de terra, passen núvols arran de cel; un conill tancat en una gabia de llistons s'acaba de menjar una fulla de col, aixeca les orelles y me fa ganyotes amb el morro.

LETTA.

POTINS BARCELONINS

En Giraudier petit, que creiem retirat a Calella remordintse de la pèrdua d'un gran amor, sabem que'n aquelles platjes y a hores perdudes ha agafat una perla negra qu'es tot un encís.

Se tracta d'una gitana autèntica de quinze anys florits, que ha recorregut tota l'Assia y l'Àfrica per caure en brassos den Giraudier.

La generositat den Giraudier, jamay desmentida, quedarà corroborada un cop més, quan, després d'haver ben pulit aquesta perla negra, la llensi amb aquella gracia seva al mitg del camp de la galanteria, per enlluernament de propis y extrany.

Ho farà així aquest aixerit *pescatore di perle*?

Un amic de la Casa que acaba d'arribar de París després d'haver donat la volta al mon, ens explica unes quantes intimitats d'un celebrat artista català, que viu allà y que no podem estarnos de donar a conèixer.

Aquet nostre amic, home curiós com a turista, va anar a fer una visita al cèlebre cementiri del *Père Lachaise*, y mentres passejava per aquelles avingudes entristides per la pluja, observà la presència de dos joves que semblava que cercuessin una tomba; s'acostà un xic més l'indiscret barceloní y la seva sorpresa fou gran quan reconegué als dos cercadors de tombes: era l'un, un sorprenent esmaltador barceloní, que fa un quant temps va enlluernar als barcelonins amb un devassall de colors arrencats a les flames d'una *moufle* privilegiada, y l'altre un distingit escriptor català que viu a París y que mentres fou entre nosaltres obtingué senyaladíssims triomfs amoris y literaris, els quals segueixen a París avalorats per aquell marc y aquell sagell que dona a sos glorificadors la capital del mon amatori y intel·lectual.

Ens sembla que després de lo dit no haurem de dir els noms dels dos cercadors de tombes, els quals, segons el citat amic nostre, duïen un pom de roses fresques y gemades.

Pararen de cop la marxa, y l'artista literat, descobrintse reverentment, dipositava al demunt d'una tomba el seu pom de roses, mentres l'artista esmaltador olorava àvidament les del seu pom.

Als pocs moments, abdots se retiraren, sense que'l nostre amic els perdés de vista.

Seguiren els dos artistes catalans

y semblaven cercar un altre tomba, que trovaren per fi després d'uns moments de perplexitat.

Llavors fou l'artista dels esmalts el que deixà el pom de roses que avans havia olorat.

Uns moments de meditació pietosa, qui sab si d'estímul, segurs d'admiració y els dos artistes sortiren del cementiri. El nostre amic ens diu que les roses ofendides per l'artista literat ho foren a les despulles de la que fou la desgraciada beutat mondana, la *Lanthelme*, y les roses del artista dels esmalts foren oferides a la tomba del Oscar Wilde.

Creiem sincerament que aquest acte de trashumanitarisme serà ben interpretat pels de la penya del *Lloyd d'Or* encare qu'el trobin un xic passat de moda.

El Gall, simpàtic y conegut calabre barceloní que fa tant temps que triomfa a París amb el taco a la mà, tant en públiques com en privades acadèmies, n'ha fet unes de les seves, que després de recorre les planes alegres de tots els periodics *potiniers* francesos, nosaltres llensem a Barcelona dedicada als admiradors del celebrat billarista.

Se tractava de la virilitat mascle, qntre quatre o cinc idems a prova de bomba, encara que una mica malejats, quan un dels interlocutors digué amb cert énfasi:

—«Jo, encara no m'han fallat els quatre o cinc».

A lo que respongué admirat y amatent *El Gall*:

—Que se la vendria, jove?

Y per fi un potin ben barceloní, encara que desdiguí un xic de la nostra fama.

L'altre tarde, en ple carrer de Pelayo y molt aprop d'aquesta santa Casa, les senyoretes Emilia Serrat y la seva germana, rossa com un fil d'or, se vegeren escomeses per una turba sobreexcitada.

La culpa la tenia un elegantíssim trajo negre que llufa l'Emilia, y un altre de blanc amb flors vermelles de

—Es maco, ei? Ja m'ha costat, per això, ei murri.

—Quánt?

la seva germana rossa com quan nosaltres la coneixíem a Badalona aont, disfressada de Melpómene, teixia y desditeixia *viohys* de set pams.

La turba les perseguia y tingueren d'agatar un pesse-tero que les va portar corrent cap a casa.

Tant a l'Emilia com a la seva germana y an en Juanito els oferim la nostra casa, *sita* en el mateix carrer de Pelai com canta la capsalera, aont trovaràn un amable y segur assil contra les admiracions de la gent, el dia que a la vista de tant bones mosses se torni a sobre-excitar.

Les mancomunitats

COM a bons catalans, no cal dir que la discussió del projecte de Mancomunitats l'hem seguida ratlla per ratlla, amb la santa intenció d'instruïrnos y de fer xistos de color vert, perquè la Mancomunitat pera PAPITU, no es pas d'arc, sino que ve, com tot, dels nostres primers pares, que foren els primers en manco-

munarse. Perque s'extranyen, doncs, els senyors de Madrid de la Mancomunitat, si resulta tant vella com la mossegada que'l pare Adán va clavar a la poma de la mare Eva?

Si jo, PAPITU, me caso, me mancomuno; si soc solter y me caso per hores amb una xicota alegre, faig una mancomunitat y si n'agafo dues o tres a l'hora, aleshores es quan se toquen millor les ventatges del sistema. D'això sospitem que s'en deu dir mancomunitat rodona, ja que d'una taula ont mengen varies persones s'en diu taula rodona y a un llit ont dormen més de dos, els castellans l'anomenen *cama redonda*.

La Mancomunitat ja deuen saber que no consisteix en altre cosa que en unes facultats que delega l'Estat a les provincies. De manera que si ho apliquem a lo que'ls francesos ne diuen *un ménage à trois*, tindrem que també serà una mancomunitat del marit, la dona y l'altre. Si la dona y l'altre s'entenen, excluint al marit, la mancomunitat es incompleta, talment com si a Catalunya la firmessim Lleida, Barcelona y Girona, sense Tarragona. Are, si el marit consent, aleshores sí, la mancomunitat te totes les condicions. El marit delega les seves facultats en l'altre, aquest fa us d'elles y la dona reb per un costat els beneficis del marit y per l'altre'ls del suplent del marit, encare que, en una bona mancomunitat, el marit pot ésser també'l suplent de l'altre.

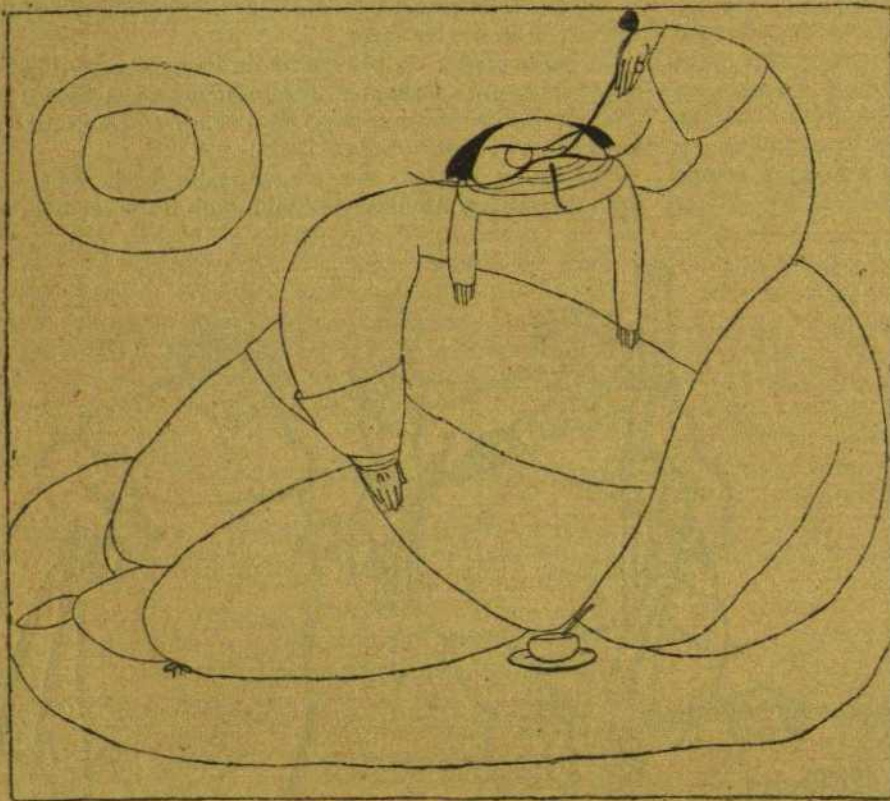
Com se veu, la mancomunitat pot ésser una teoria papitesca, com ho es política. Però lo que no accepta, ni acceptarà mai PAPITU, son les doctrines de l'Alcalà Zamora. Aquest senyor diputat, combatent la Mancomunitat, va arribar a dir: «Si la provincia de Ciudad Real se mancomunat, com qu'en ella hi ha l'estació-empalme d'Alcàzar de Sant Joan, en un moment donat pot trencar les comunicacions entre Andalusia y el reste d'Espanya.

Si PAPITU fos diputat — y amb aquest argument acaba la nostra defensa de la Mancomunitat — s'aixecaria, amb aquella arrogancia amb que s'aixeca sempre y diria:—Vosté, senyor Alcalà Zamora, procedeix de mala fe. Si les provincies gallegues se mancomunen y determinen, segons vosté, suspendre les comunicacions ferrocarrileres, sab lo que passaria?

L'Alcalà Zamora, naturalment ens preguntaria:—Qué es lo que passaria?

Y PAPITU, desde'l seu escò, respondria:

—Doncs, que'ns quedariem sense sardina.

DON JUAN

—Vaja, decididament no hi crec en la paternitat dels altres!

Fent l'article

—Botons de nacre?
 —Si qu'es cara de veure. Segui.
 —Gracies, ara m'en deixo.
 —Que diu que vol, tornassol?
 —No badem, jove. Botons de nacre.

—Aquí te'l mostrari, hermosa. De quins els vol?

—Ai, ail! Que no'n te de més petits? Jo'ls volfa més petits els botons.

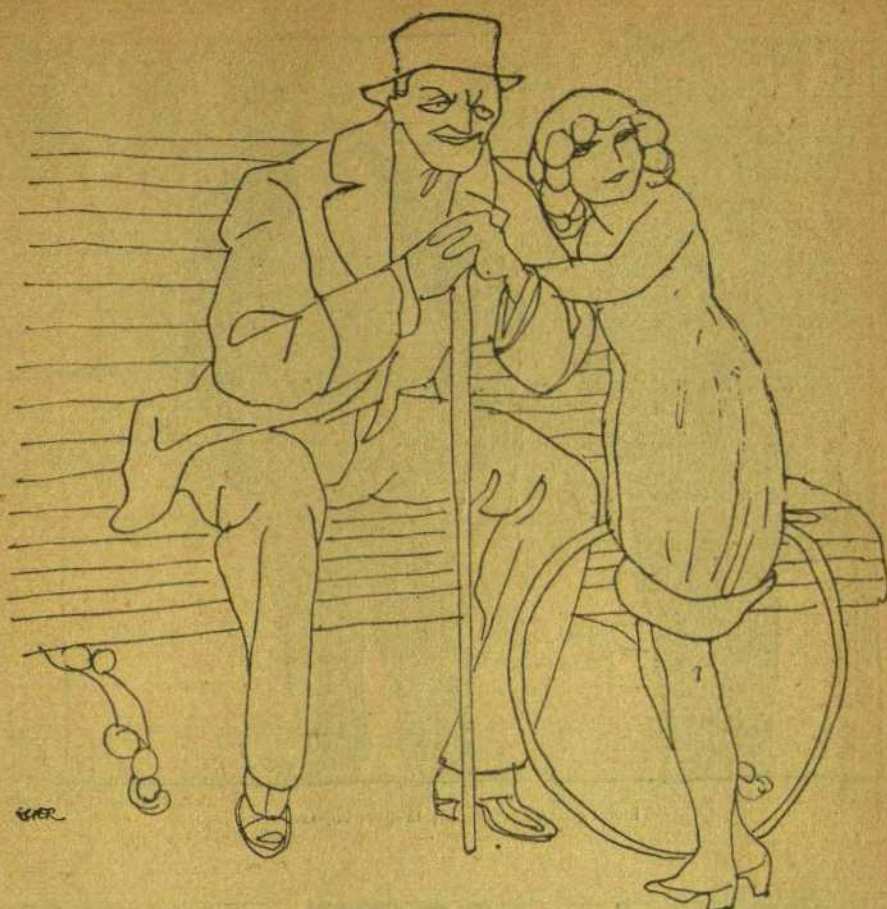
—Ho sento, però nosaltres els tenim més grossos. Y cregui que les senyores no'n volen d'altres.

—Rodets de la cadena del deu.
 —Miri qu'es molt groixut.
 —Cuidis de vosté y donguim el fil.
 —Tingui, salero. Y tant de bo que quan vagi per trencarlo no pugui.
 —Quin mal cor. Y per qué?
 —Així m'haurà de venir a buscar a mi perque li trenqui.

—A cóm van les ànimes?
 —Segons elles, pitera.
 —Unes bones ànimes vull jo.
 —Si son tant bones no valdràn res.
 —Qué vol dir?
 —Que jo soc una bona ànima y me donaria de franc a vosté.
 —Gracies, no'l necessito.
 —Vegi aquestes si li agraden.
 —Son molt dolentes, no farem res.
 —Y aquestes?
 —Aquestes ja van millor. Pósinen tres dotzenes. Quant valen?
 —Quinze cèntims. Encabat diràn els capellans que's perden tantes ànimes. Com que van a cap diner.

—Pera qué la vol la pell de seda?
 —Pera un *peto*.
 —Doncs no deixi aquesta, que li anirà de primera.
 —Ja pot tallar. Y, escolti: de les aplicacions, quantes li sembla que podria clavarli, dugues o tres?
 —Tractantse d'una bona pell, jo n'hi clavaría tres.

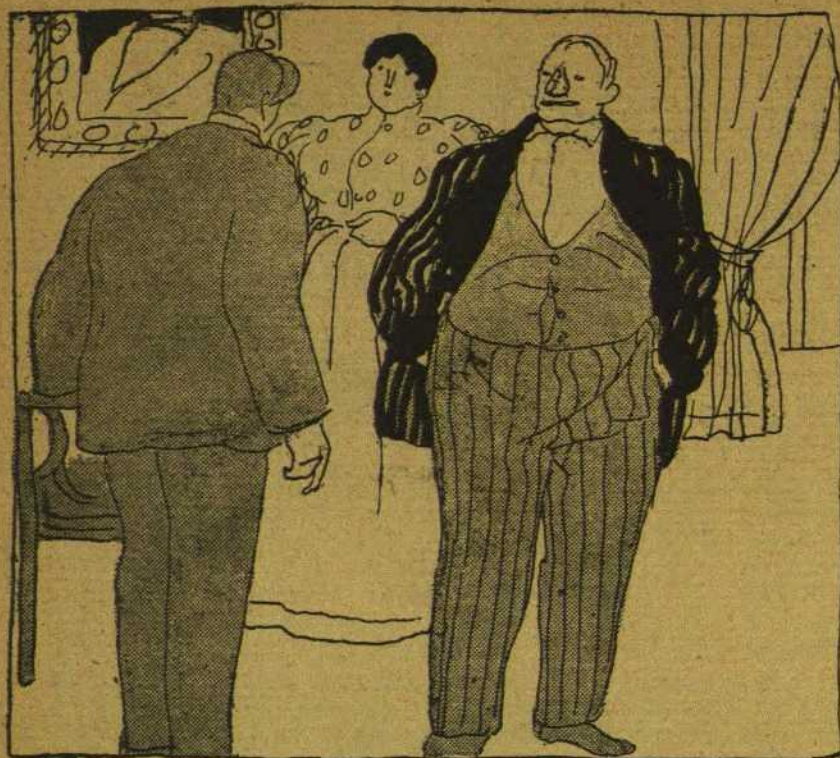
—Que te *puntilla* valencien?
 —De totes classes y de totes mides. Aveure el mostrari. Per més qu'estic en dubte de posarli brodat o *puntilla*.
 —Per qué la vol?
 —Pera un *matiné* qu'he de regalar a la meva sogra.
 —La sogra, ha dit? No s'hi pensi més *Dónguili* la *puntilla*!

—Avi, avi: qué fa aquell senyor allí devant del arbre?
 —Déixal estar, deu fer menors.

—Deu la guard. Que se li ofereix?
 —Entradó?
 —Gran assortit y ben baratos. Vagi mirant.
 —Aquest. Quant val la pessa?
 —Quatre pessetes.
 —Es massa cara.
 —Fixis en qu'es molt ample aquest entradó y la pessa es de vintun pams.
 —Son massa llargues aquestes pessas. Jo amb una mitja pessa ja faria'l fet.
 —Si vol ja li farem.
 —Y quant valdria?
 —Mitja pessa d'entradó ample, pera vosté ncu ralets.
 —Pósimela y que no quedi curt.
 —Si amb mitja pessa trova que'n te poc, ja li posaré tota sencera.

—Tinc el gust de presentarli la meua esposa.

—Vetaquí un altre compromís. Fer l'amor a una senyora.

—Indecent, pocaverkonya! Què s'ha pensat? Jo soc una dona honrada.

—Ja'm dispensarà, però jo no tenia a
Si V. no ho, vol jo quedo traquí per

a senyora sense ganes! No's pot ser jove per cap preu.

—Senyora; desde que l'he coneguda el meu cordesesperat....

na a...
per...
eris que cumplir com a caballer.
emplert amb la meua obligació.

El marit desfent el nus del drama.

Rondalles amanides

Aquell bon senyor Vinyals!

que'n era de ditxós! Segurament que si avui visqués aquell rei de l'antigor qui buscava l'home felís pera comprarli la camisa, no hauria tingut tanta feina y hauria trovat al home desseguida, y lo qu'es millor un floret de camises propietat del senyor Vinyals, marcades totes amorosament per la propia senyora del mateix senyor.

Aquella felicitat perfecta que omplia per complet el vas de l'existencia del senyor Vinyals un dia va vessar; va ser el dia que la seva senyora, xorca en tots els dotze anys de matrimoni, li va anunciar, compungida y temerosa, que ja feia dos mesos que no s'havia vist res. Dos mesos! El senyor Vinyals transportat al septim cel, posà cuidadosament els palmells de les mans al baix ventre de la seva muller y ballà un garrotin desenfrenat tot cantant:

*Que te quieres apostar
Que te quieres apostar
que de aquí sale un Viñales
fet y pastat.*

Y al endemà, un diari local ho donava a entendre en les *Notas de sociedad* amb paraules velades per la peritasis.

Però la senyora del senyor Vinyals estava molt lluny de participar de l'immensa alegria del seu marit, y era que ella sabia quelcom més de lo que sabia ell, y ja se sab que'l saber y la felicitat gairebé mai van plegats. Aquest *quelcom* era escabrós, perillós, fosc, negre... sí senyors, negre, un negre de Cuba, criat d'una íntima amiga seva y de aquí un dia, desgraciat dia, ella va tenir la debilitat de volguer saber si podria també treballar com un negre que era en certs quefers delicats, en quins el senyor Vinyals ja no hi tenia la ma prou ferma.

Y vingué la catàstrofe, y després de desesperarse y de dirse moltes vegades: Qui s'ho havia de pensar! hi va haver la necessitat imprescindible de buscar un medi, una solució, un altre quelcom que arreglés l'assumpte, que no fes fer mals pensaments al senyor Vinyals, y que sobre tot no minvés el magnífic stock de felicitat domèstica del matrimoni. La solució la va trovar el metje de la casa, un senyor vell carregat d'experiencia y padrí de confirmar de la senyora al quí aquesta va confessarli tot, absolutament tot.

—Mira, no t'espantis, que tot ho arreglarem. El caracter del teu marit ens ajudarà molt, però tu has de fer una mica de comedia... Ja veuràs... sabs aquell *negritu* que hi ha al aparador de la xocolateria d'en Capella al carrer de l'Hospital, cantonada a la Rambla? No?... Sí, dona! Aquell *negritu* que té un rellotje al ventre y aguanta una safata plena de pastilles!... Bueno; doncs, un dia tot passejant hi fas cap amb el teu marit, y el comenses a mirar y a remirar fent exclamacions de sorpresa y agrado, dient que te'l comprin y fent tot lo que't puguis imaginar pera que el teu senyor se pensi qu'en tens un desitj. Com que això li cridarà l'atenció, me vindrà a veurer y jo l'acabaré d'arreglar.

Y tal dit, tal fet. Tothom que s'hi hagués volgut fixar, hauria pogut veurer totes les tardes que feia bó al ma-

trimoni Vinyals, aturat devant l'aparador de la xocolateria, contemplar atentament al *negritu*, l'ansia pintada a la cara de la senyora y l'amor a la del senyor, amor no que va arribar a ser tan gran que'l bon senyor Vinyals no va poder menys d'anar a expressar el cas al metje de la familia.

—Y doncs, senyor Vinyals qué tenim de nou?

—Carai, senyor Pons, si sapigués quina m'en passal

—Espliquis, home, espliquis!...

Y el senyor Vinyals, va explicar el seu cas llastimós. A totes hores; de nit y de dia, no's parlava a casa seva sinó del *negritu*; ja era més que desitj, era una bogeria la qu'ella tenia per aquell ninot, y lo pitjor de tot era que no'l podia adquirir, tot y havent ofert l'oro y el moro per aquell tros de fusta. L'amo deia qu'era un recort de familia y que no s'en podia ni volia despendre.

El metje l'escoltava plé d'atenció y va fer, un cop sapigut el cas, la ganyota que fan tots els metjes quan volen indicar que la cosa va malament.

—Es grave això, es grave... Hum! un desitj no satisfet pot portar molt males conseqüencies! *Hombra! Hombra!* quin cas, senyor Vinyals!

—Ja pot ben dirhol... Y qué li sembla que podria succeir?

—Psé, no ho sé! Podria ser... que sortís negre també... vegi qué li dícl...

—Negre!... com aquell?...

—Y quin dubte hi ha, senyor meu!... No seria pas el primer cas... Miri, jo li podria ensenyar en els meus llibres de ciencia cassos semblants en que el desitj no satisfet ha imprés marques indelebles en el tendre infant iguals en tot amb l'objecte desitjat.

—Y quina desgracia! Deu meu, quina desgracia! Una sola criatura y tréurela negra y... oh!

El senyor Vinyals s'en va anar desesperat, y el seu desespero no va tenir mida, un dia que'l metje senyor Pons, auscultant el ventre de la senyora li va dir que tot anava molt bé y que sentia perfectament.

—Es a dir — digué el senyor Vinyals extranyat — que també se sent? Quina desgracia, senyor, quina desgracia!

El dia del deslliurament va arribar y el senyor Vinyals, que tenia l'esperit de una formiga no va poder resistir els ais llastimosos de la partera y com molts marits, després d'encendre un parell de ciris a la estampa de sant Ramón Nonat, patró de Vilafranca, va tancar-se al seu despaig y se va tapar les orelles amb cotó fluix. Havía avisat a la llevadora que li portessin la noticia de lo que seria, immediatament acabada la feina. Al cap de tres hores llargues, la llevadora va entrar radiant.

—Tot ha anat bé!... es un noi!... que siga la enhorabona, senyor Vinyals!...

—Y...

—Però creuria senyor Vinyals que té un noi que sembla un negrito?

—Tan mateix!!!. El Sr. Pons ho ha ben endevinat! Y el senyor Vinyals se posà les mans al cap. La llevadora s'en entornava a seguir la seva tasca quan el senyor Vinyals l'agafà pe'l bras y ple de por, amb veu tremolosa, li va preguntar:

—Y escolti... no s'ha fixat si el meu àngel de Deu porta un rellotje al ventre?...

Els ulls de la llevadora se varen fer de pam.

—Y are!... qué diu? Que's torna ximple?

Un rellotje al ventrell!

—No! va cridar al senyor Vinyal—No'n te cap de rellotje al ventrell! Ho sab de eert?

Y la felicitat perduda va retornar y com ho podria fer un Niágara fen sobrevenir altre cop l'esmentat vas de la existencia del senyor Vinyals, quicaient de genolls amb les mans plegades y la vista enlaire va exclamar:

—Senyor! senyor! Gracies, Deu meu!

Carnet de la setmana

(Imprescindible per tot veritable llegidor de PAPITU).

Diumenge, 23.—Revetlla de Sant Joan. Bando governatiu contra les piules y cohets. Efectivament, a quarts de deu, els carrers, semblen un assalt de Port Arthur. A l'endemà plouen les multes. Amb motiu de la revetlla, en Busquets, dels ciris, en «Mardoquès corredor de creixems, encara qu'aixó sembli impossible, en Pamer y en «Joaquinitu» del carrer de Casp, acompanyats de quatre socies y d'alguns calers, corren la primera juerga.—En el «Tívoli», en Pepín Fernández, te un acudit dels bons y que cal fer constar en aquesta veritable historia papi-tesca. A quarts de quatre de la matinada, el públic demana repetició del garrotín de «La Corte de Faraón». En Pepín, s'encara amb el públic y li planta:—«Vosotros pedís la jornada de ocho horas?... més raó que un sant.

Dilluns, 24.—Sant Joan, patró de tots els «Tenorios barcelonins».—L'amic Jordà, s'en va cap a Lourdes, en calitat de pelegrí intel·lectual.—En «Canalitos» radical se posa roba d'istiu amb gran admiració dels seus correli-gionaris.—«La Bella Nena», assisteix a la funció del Arnau ¡Ahl y ja que parlem de l'«Arnau», ens veiem obligats a donar un bombàs a M. Villefleur. ¡Recristina, saben qu'alló de «l'Argentina», es sensillament COLOS-SAL. ¡Qui'n modo de ballar!... ¡Quina gracia!... ¡Qui-nes castenyoles!... ¡Els palillos» en els dits, d'aquella extraordinària criatura semblen la Filarmónica de Ber-lín!... ¡«Ole ya, Argentinista, ja veurà quina caricatura més extraordinària li farà nostre admirable «Bon»!... Vagin a veurela, senyors.

Dimars, 25.—¿Per casualitat, que passen d'entant, entant, p'el carrer del Hospital?... ¡Sí?... No'ls hi diem, perquè recordin els gloriosos temps del 90 y del 111. Res d'aixó. Vagin un xic més amunt, número 165. Llegiràn; Bodega Granja «Tomoví». Entrin y paladejin, qu'alló es nectar pur. No'ls enganyem, que'l establiment s'ho val.

Dimecres, 26.—En Riera ¡el gran «panderetòlogol,

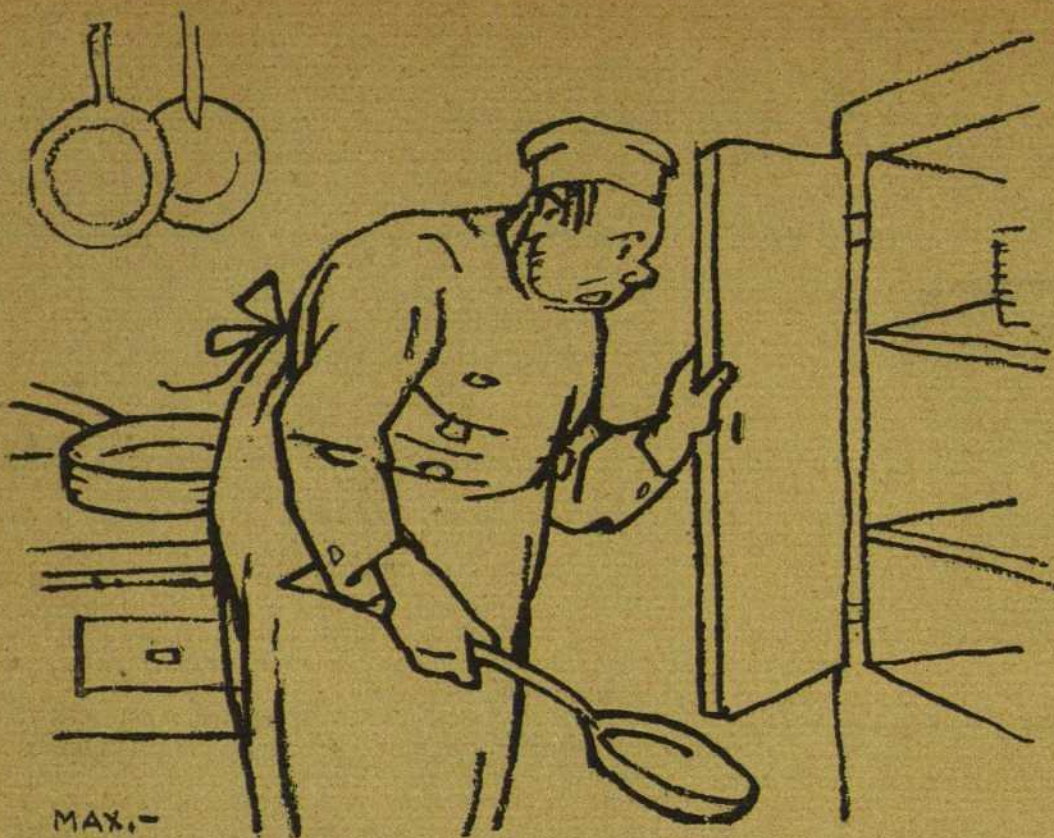
com li diuen els seus amics, te escabextada una planxa-dora del carrer Major de Gracia. La planxadora, es des-pampanant.—Els corridos de Manresa, ja se sab, en quan son a Barcelona, cap al Edén fan cap.—Per dona maca, salada, fina y excitat, la «Preciosilla del Gran Teatro del Bosque» Porta enrenou a tot un prosceni. Fins a n'en «Medrano, l'altre nit, li va caure sis ó set voltes, el mo-nàcul, de tant embadalit que se la mirava.—En Lerroux, entra el partit «reformista» n.º 2 amb cinc cents mil pessetes d'accions. Aixís corre la noticia.—En «Manolo» de les panses, dispeser del carrer de Rauric, se casa dintre quinze dies amb una viudeta de dinou anys. ¡Ai, manu, quina sort.

Dijous 27.—En «Peius» tornarà a donar llum, molt aviat. Ja hem vist noves proves d'un llibre. Y ara, entre nosaltres, nostre admirable Peius, ens ha dit un gran secret, que prepara les seves «Memories». Es noticia o no es noticia?—Ens escriuen del «Kaisergarten» de Viena, que aquelles preciositats de la María y Paquita Mas, conegudes en el art de la pantorrilla per les «Ma-laguitas», han obtingut un èxit extraordinari com a belleses y com a bailarines.—Sembla qu'en Carrasco del «Ciero», ha publicat un llibre. Encara que no l'hem llegit, un bombo per endevant, que'l retruecanista Carra-sco, es dels que bé s'ho mereixen.

Divendres 28.—«El Saló de les Arts y dels Artistes», se traslada en corporació a Tarragona. En «Colom» cau extasiat en els brassos d'en Canals.—Per èxit merescut, els que'ls «Ramashou» obtenen cada nit en el «Arnau». Les russes ens entussiasmen, si ho volen sapiguer ben clar.—En Moliner, qu'es el més xiroi dels veïns del carrer de Sant Pau, té escabextades a dugues modiste-tes. ¡Quina sort de noil!

Dissapte 29.—En Veiga, aquell portent de poeta-can-tant-lingüístic-atleta, se dedica a les ciències filosòfiques. Prepara un llibre.—En Torres, violinista reconegut diri-geix a Tarrasa «I Pagliacci». En Mur, bufa amb gran maestría y en Torrents contrabaix y tiple de capella, disfruta de la festa major.—Torna en Valpini d'Italia. Han contractat a la «Kassita» y an en «Rousselière» ¡Uval... Diuen que porta una ma de bailarines que faràn passar l'hivern amb bona temperatura. Liceístics recordeuvos del himne: «esmoleu ben bé les eines»!!..

Mireu que es prou, aquesta criada. ¡Cada dia'm toca els ous!

Cròniques inversemblants

Quan se tracta de gent jove, la formalitat acaba en el número dos. Vull dir qui si veieu a dos jovincels que passejen o prenen café o van en tranvia, no us extranyarà que parlin de negocis o de literatura. En canvi, quan ja van més de dos, no hi ha negoci que valgui ni literatura que visqui; la formalitat ja no existeix; se riu, se fa gresca, se parla de dones, de política i de toros, se fan xistos, se fan combles y s'acaba per contar contes de verdura.

Mireu, a la taula del costat, en el meu café, hi ha tres joves elegants que semblen de Terrassa. Ja han tocat totes les tecles, han acabat gairebé la riallera y han vessat l'ampolla de rom. Are callen. Però dura poc del silenci. Comensa un amb un comble y segueixen els combles com una pluja. Are conten andalusades. S'engresquen, riuen, fan xibbarri.—A veure, diu el més exaltat, qui dels tres diu una mentida més grossa.—Y ell mateix comensa per dir la seva.

—Figureuvos que jo he sigut torero. Oi que us fa extrany? Doncs ho he sigut. Aquell célebre *Rana* que tantes ovacions va recullir anys enrera per tot Espanya, no era altre que jo. Ja us explicaré com me vaig fer célebre: matant sempre als toros d'una sola estocada, sense que mai m'en fallés una. Bé, aixó de matarlos era un dir, perquè en realitat, lo que feia era anestessiarlo. Me posava davant del brau, l'esperava, li clavava l'espasa com podia y pataplúm! toro que comensava a giravoltar y acabava per caure; cop de *puntilla* y al canyet. Ovacions,

orella y totes les contractes que vulgueu. La gent no savia que jo portaba l'espasa untada de cloroformo. Y, tensu: tot acaba en aquet món: Un dia vaig ferme un tall a la mà quan entrava a la sort de matar y vaig quedar dormit jo en lloc del toro. El pastel va quedar al descobert; si'm descuido, me pelen!

L'altre dels tres amics, posà el seu grà de sorra a la conversa amb aquestes paraules:

—Jo he sigut aviador. En poques paraules us explicaré com va ser y com vaig deixarmen. Tenia ganes de guanyar rals y trobava qu'en aquet món el que no posa el ventre en perill no mor fart. Vaig comprar un monoplà, y mentres feia el meu aprenentatge vaig tenir la revelació d'un aparell salvavides, senzillíssim, per evitar les caigudes tràgiques: rès, una corda amb un arpò al extrem y una especie d'escopeta d'aire per llensar l'arpò.

Venia la averia del monoplà, engegava la escopeta contra un núvol, l'arpò hi quedava clavat, y encare que'l monoplà s'estrellés, jo'm quedava penjat a la corda y baixava tranquilament per ella com un gimnasta. Però, nois, va venir un dia que per poc deixo la pell y'm vaig convence de que'l meu invent no valia rès. Figureuvos que anava volant quan tot de sobte se detura'l motor, fan lo mateix les ales y l'aparell cau aplomat; vaig per engegar la escopeta contra el núvol pera que hi quedés clavat l'arpò y fer lo de sempre, però nois, no hi havia un sol núvol en tot el cel. No cal dir que vaig caure y que si are puc contarho, gracies sien donades a la bona gent que'm va veure baixar y m'esperavan amb matalassos parats...

El tercer dels amics es poc enraonador. Ell no més diu:

—Jo us en diré una de mentida, que es la més petita de totes y semblarà la més grossa. Figureuvos que no vaig néixer per allí ont neix l'altre gent, sino pel forat de les lavatives. Us sembla que la dic massa grossa, oi? Però pensareu com jo qu'es la més petita de totes quan us fassi notar que'l forat de les lavatives està a dos dits de la veritat.

SPES.

¡Sant Joan! ¡Sant Perel

Aquesta setmana passada ha sigut la setmana santa dels barcelonins.

No hi ha hagut un dia que no tingués el caràcter de festiu; si no era festa era vigília, y ja sabem que les vigílies tenen un encant especial, perquè son un desitj perfectament realisable.

Entenentho així els barcelonins, ens hem extés y escampat pel centre y la perifèria, hem portat al carré l'alegria que sempre tenim a dintre y l'hem encomanada'l pròxim mentres el pròxim ens encomanava la seva nosaltres mateixos per l'amor de Deu.

Els llocs tancats han estat deserts en aquestes passades festes, mentres els llocs oberts, el carrer que convida a caminar, la plassa que convida a aturarse, han sigut plens de nit y de dia. Els solitaris hi han dut el seu aire fort y hipocondríac, els solters el seu atany d'aparellarse, els «corridos» tota la picardia de mal que fan y el mal que pensen fer, els «liats» hi han dut el seu «lio», y el burgés casat y satisfet, content y enganyat, ha portat a la plassa pública tot l'encant ximple y ensofidor de la família.

La barreja d'aquets elements, que diria un químic sociòleg (quan n'hi hagi) ha fet d'aquesta setmana passada sense ordre ni concert, un veritable aconeximent qu'hem celebrat tots y cada hu de nosaltres sense adornar-nos.

Es d'admirar, pel que ho observa, el seny deliciós que a Barcelona presideix aquestes diades.

Tothom va allà aont ha d'anar y amb qui li pertoca. Comensant per Montjuic y acabant al Tibidabo y Rabassada, hi veurem la gent que ja hi esperàvem com si un diligent acomodador els hi hagués situat. ¡Això es admirable! Al Saturno Park, la gent hi anava a dolls; mirantnos de frente aquell marmagnum a 10 céntims per cap, s'endevinava quina era l'atracció que cada hu anava a disfrutar; coneguèrem a les que anaven a patinar amb faldilles curtes y mitjes calades, la parella qu'esperava la foscó del cine, les frissoses que s'anaven tirar al water-chute, les rialleres amigues dels caballitos, les d'ànima viatgera que's miraven la vagoneta de les montanyes russes y per fi les insaciables, les que anaven a tirarse a tot, desde'l toboggan fins al water-chute passant per les emocions de les montanyes russes, amb aquelles pujades y baixades tan ben imitades que fins conviden al xiscle retingut y al respirar descompassat que tots coneixem en les veritables pujades y baixades.

Y així del Saturno al Iris, y del Iris al Turó, d'aquí al Tibidabo y del Tibidabo a la Rabassada, sempre pels

carers, plasses y carreteres mitj urbanes, a peu y a caball, en cotxe acompassat o en «auto» ràpid y atrabiliari, els més en tranvía, que durant aquestes nits es un vehícul que's pot comparar amb el lli, per còmodo y necessari, tothom s'ha estat al carrer, tothom ha disfrutat, tots y totes han sentit un lleu tremolor en els dintres: per uns era un recort, per altres una esperança y per nosaltres un recort, una esperança y una crònica.

CORRESPONDENCIA

A. U. K.—Al comble de la precaució que V. ens envia, hi afegirem un altre salvavides. De V. affm. SS.

A. B.—Molt agraits al seu envió, del que'n treurem gran partit.

Sucós.—Està molt bé, però miri, quan va sortir el primer número de nostre PAPITU, tothom va dir: Això no s'aguantarà, perquè no val res. Al número segon tothom va dir: No està tant bé com el primer. A cap d'una temporada se'n va dir: Fa un quant temps que PAPITU pert molt, y així successivament. Passi ho bé, estigui bonet.

Agricol.—El felicitem y li publiquem.

Febus.—Molt bé, moltes gracies, molt agraits, molt contents y molt fàcil que li publiquem.

Casaca.—Vostè es un salta-taulells de primera y li publicarem lo que'ns envii, perquè també ho es. Estigui bo.

Papet.—Admirat Papet. Té tota la raó y de la mateixa manera que'ns fa el gran favor d'advertirnos lo dels anys, li agrairiem que advertís a l'empresa y als seus encarregats de confeccionar PAPITU, perquè nosaltres no'n podem sortir. Sab a què's deu tot aquest desgavell? Doncs molt senzill. El públic compra PAPITU tant si surt bé com si surt malament, tant si surt a l'hora com si surt amb retràs, com el tren de la llet. Nosaltres, que som cumplidors, cada setmana tenim una enrabiada, però què hi vol fer, estimat Papet? qui paga, mana. Figuris que alguna vegada ha sortit algún dibuix sense llegenda per descuit dels confeccionadors, y sab què va passar? què'l públic va dir: Y què'n son de vius aquets de PAPITU, quina intenció! Mira aquest dibuix; què li vens?—Jo, res.—Doncs jo, sí.

Roger.—Li publicarem, afegint una sardina al xisto.

Llusat.—Tenim una colecció de xistos verts en cartera que fa fredat.

Alsa.—Alsa noi, quina literatura mes poca-solta. Sembla escrita per un llegidor de PAPITU.

Foraster.—Vagi a pendre vent.

Tocason.—Alsa, amigol

Badalonés.—Badalona es una població molt simpática, aont PAPITU se ven com a pa beneit.

Renui.—Ja li dic jo quel...

Varra.—Està molt bé, però no'ns dona la gana de publicarlo.

Solap.—Qui es vosté, que no'l conec?

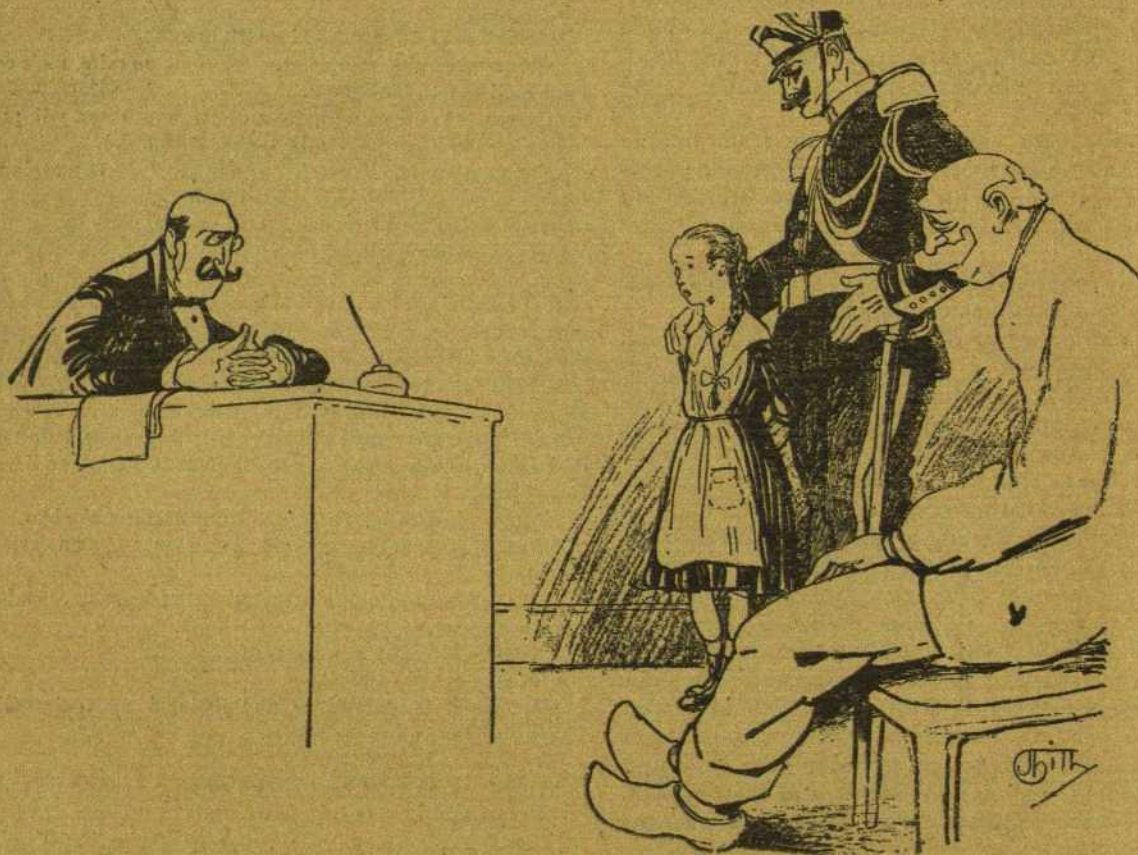
Ussit.—M'alegro molt de saber lo que'ns diu. Un dia o altre sortirà.

—Pero senyor commissari, com vol que jo hagi robat unes calses, si no'n porto mai. Vosté mateix ho pot veure.

—Vetaquí estimat doctor una hermosa propietat del colega de vostre, doctor Prats.
—Caramba, aixó representa ben bé unes xeixanta apendicitis y uns quaranta flemons.

Que vol que li digui jo, senyor jutje, si la seva mare m'havia jurat qu'era major.

Passeig de Gracia, 18 BASTIDA Carrer de la Canuda, 7

Única casa que ven a preus sens competència les últimes creacions de París y Londres

Camisería, Corbatería, Sastrería, Bastonería, Genres de punt y demás similares

Trouseaux reclam de la temporada.

- 3 Camises
- 3 Camisetas
- 3 Pantalons
- 3 Parells mitjons
- 3 Mocadors
- 3 Colls
- 3 Parells de punys
- 3 Corbates ó 1 corbata 1 tirants y 1 parell lligues

Tot de bona classe per 25 pessetes

Perfumat al Chevalier d'Orsay dintre un estuig

SASTRERIA, Ermilles fantasia desde 2'95 ptes. Pantalons panyo superior girats d'abaix desde 8'95 ptes. Trajos complets última creació fantasia 35 ptas.

Vendes rigurosament al comptat

SALINGEN: PARIS: BARCELONA: FABRIBA

Primera casa d'Espanya

Especialitats amb navajes d'afeitar y eines de tall fines: Marca propia R. Roca se venen assegurades. PREU FIXO.

Plassa del Beat Oriol, núm. 10, junt al Pi

S'esmola de tot y tots els dies

GONOROL

SANTALOL SOL

Únic principi actiu de la Essència de Sàndal, la eficàcia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian pera curar la *Blenorragia* en totes ses manifestacions, *Cistitis*, *Albúmina*, *incontinència d'orina* y altres. Mètode senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia, demaneu sempre **SANTALOL SOL** amb el nom **GONOROL** que hem patentat expressament pera dit objecte.

VENDA

En totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a **Farmacia SOL, Corts**, núm. 606 (cantonada a Balmes). **BARCELONA**

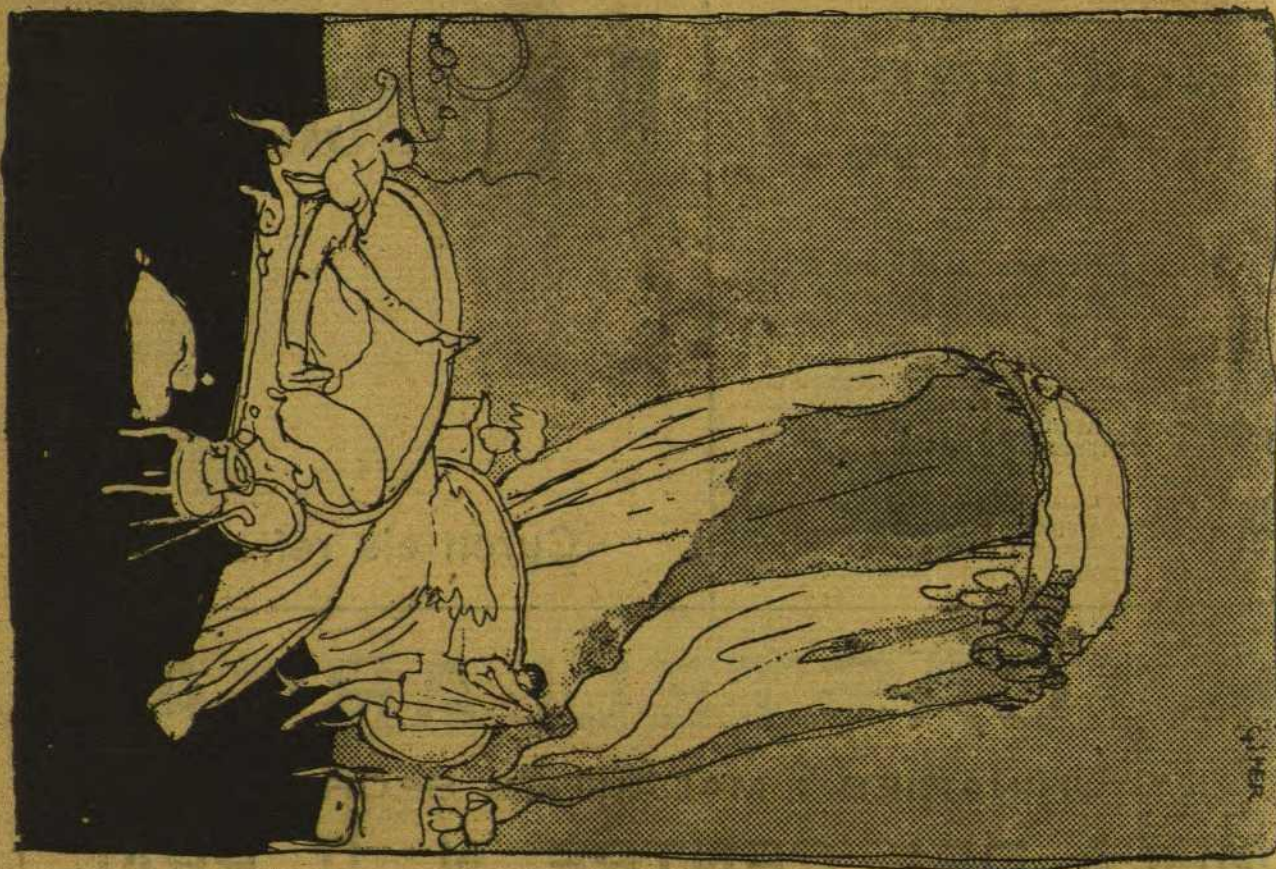
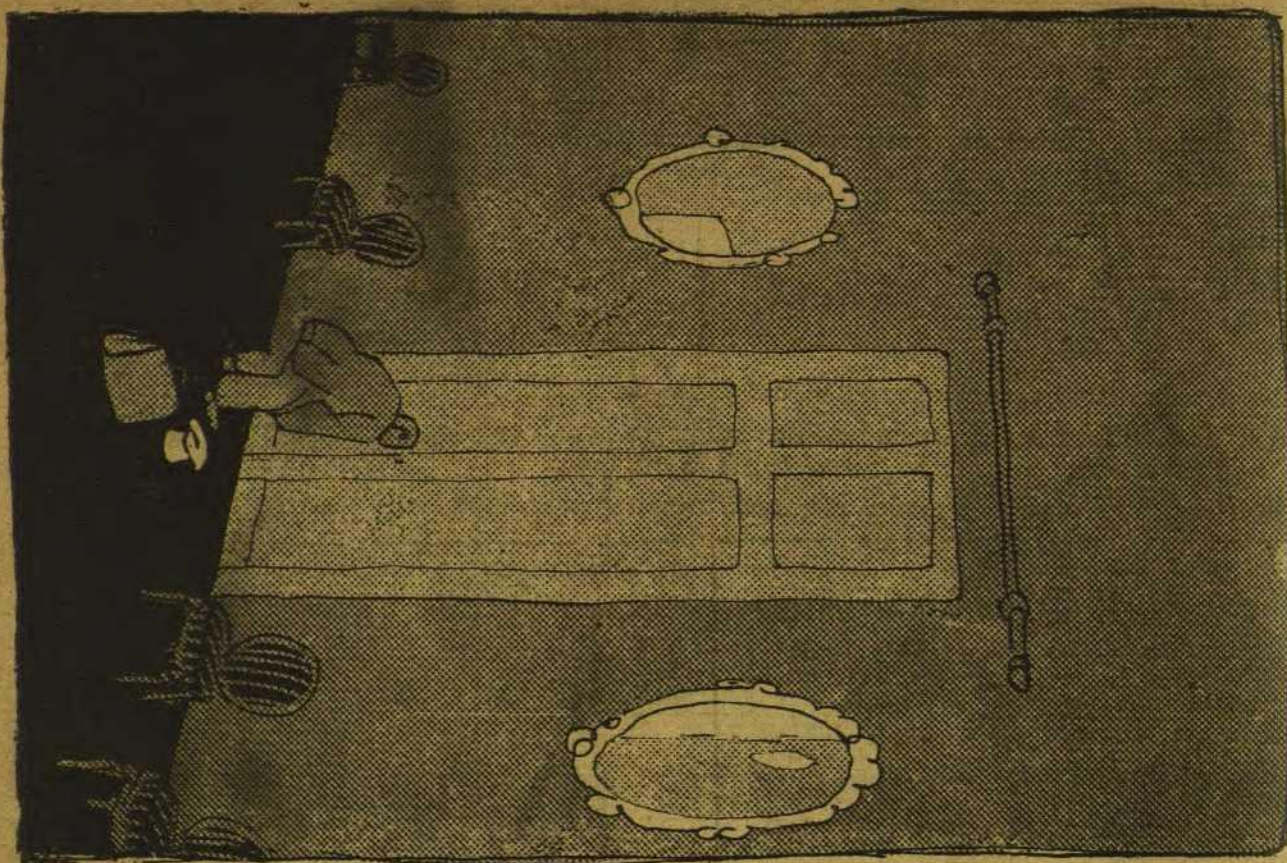
**Pellets del
Dr. Mackenzy**

Curen els refredats

DR. CASTELLARNAU

VIES URINARIES : MALALTIES SECRETES

RAMBLA DEL CENTRE, N.º 11, PRAL.

Un marit que ven el mon per un forat